

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 19.

1. OKTOBER 1933

5. ÅRGANG

Misjonen i India og Kina.

Til «Misjons-Røsten»!

Kjære misjonsvenner!

«Hvem skal jeg sende og hvem vil gå for oss?»

Til hvem ønsket Herren en budbærer da han ga profeten dette spørsmål? Jo, til et folk som ikke vilde høre og ikke vilde omvende sig. Det ligger snublende nær for oss mennesker å spørre «Hvorfor?» Hvorfor skulde Herrens ord bli sendt dem når de ikke vilde ta imot? Det var ikke fritt for annet enn at dette spørsmål steg opp i mitt hjerte i forgårs da jeg gikk blandt tusener på tuseener av mennesker, skapt i Guds bilde, men som ikke hadde noe bruk for hans ord. De hyldet sine guder, ropte ut deres pris; og de spottende og hånende ord om den Frelser de ikke kjenner kom som hvasse piler. Det var som ens hjerte vilde bli knust, og det måtte en bestemt viljestrengelse til for at ikke tårene skulde få fritt løp. — Som dere forstår var vi i en avguds-fest — mela —. Det var en særskilt stor mela; for det første, den alm. «Amavas» (som kommer hver måned), dernest falt det på en mandag hvad har en spesiell betydning. Samtidig var det solformørkelse, og det var kanskje den viktigste årsak til at folk i tusenvis samlet sig. Solformørkelsen har en egen forklaring i hinduismen. Det er Rahu, dragen som kommer for å fortære deres gud. Om dere hadde sett de tette skarer som stod ute i elven og slo på vannet med begge hender, så det var et øredøvende stort plask, for å jage dragen vekk, så vilde dere ha forstått litt av hvor levende virkelig hinduene tro er for ham. Jeg vil aldri kunne glemme dette syn. Tusener stod i ær bødighet tilbedelse med ansiktet vendt mot solen, fremsigende sine bønner, eller også alle på én gang klappende i hendene. Det er som jeg lever det opp igjen alt sammen, og allikevel er det umulig å finne ord til å beskrive det. Stadig ropte folk ut om «grahan» (solformørkelsen) såvelsom sine guders pris. — Får uten hyrde, ja blinde får med forferiske veiledere!! — Det var en kamp mot satans ändemakter. Noen få av Herrens sendebud (3 misjonærer, og 4 innf. evangelister) var spredt blandt disse enorme skarer. (Jeg har ikke for sett det fullt. så «svart» av folk derutte som denne gang.) Vi frembod deler av Guds ord med gode traktater sammen med muntlige vidnesbyrd om Jesus Guds sønn, som lenges efter å også bli deres frelser. Mange var altfor optatt med sin tilbedelse til å bry sig om noe annet; andre stirret på oss som om vi skulde være i slekt med den dragen de alle var med å jage

vekk. Andre slyngtet ut sin spott og hån mot det navn de ennå ikke vet hvad inneholder. Satan hadde sine håndlangere ute. En lang stund hadde jeg en guttunge efter mig, (12—14 år) og frekke og store ord gikk ut av den munnen. Så snart som jeg hadde en flokk omkring mig som lyttet til hvad disse små bokene (evangeliene) inneholdt var denne gutten ved siden av mig. Og når noen var ferdig til å ta imot en bok og en traktat, begynte han sin vel-talenhet og advarte på det bestemteste mot å kjøpe disse farlige, dårlige bøker. Og alle som én adldø de ham. Han var nemlig en brahmin-lærers sønn med god utdannelse. — Vet ikke hvor mange han hindret fra å ta imot livets ord. Må Gud forbarme seg over ham! — Noen av de andre hadde også hatt lignende oplevelser.

Men er det ikke allikevel nødvendig at Herrens sendebud går, selv om de ikke er ønsket og selv om de ikke blir motatt? Er ikke behovet av en Frelser der allikevel, selv om de ikke kjenner sitt eget behov? Jo,

Brev fra Rachel Edwardsen.

Misjonærens bønn.

Tømm mig, kjære Herre Krist, tom mig for mitt eget! Synden lokker mig med list, ofte har jeg sveket. Tøm mig for all syndens makt! At du kan, det har du sagt.

Fyll mig, kjære Herre Krist, fyll mig av ditt eget! Ti da vet, jeg ganske visst sårene blir læget. Fyll mig med din Hellig And, led mig alltid med din hånd!

Bruk mig, kjære Herre Krist, bruk mig i ditt rike! Verden er så full av brist, la mig aldri svike! Jeg er villig, kjære Gud, bruk mig som ditt sendebud!

isannhet! Nøden er mer skrikkende enn noen penn kan male, og Herren har gitt sin befaling og nedlagt et bestemt kall i hjertet; så derfor taper vi ikke motet, for

likeså sikkert som det er sant at «de går gråtende og bærer den sæd de strør ut.» skal det også endag bli sant: «de kommer hjem med fryderop bærende sine korbånd.» Halleluja!

Men, kjære venner, bønn trenger der, og her kan alle være med; bønn for de ca. 330 mennesker i denne mela som kjøpte et evangelium eller en annen liten bok om Jesus, at deres øine må bli åpnet ved lesningen; bønn for de som forhindrer sine brødre fra å ta imot Guds ord; bønn for de store masser, såvelsom bønn for Herrens ringe budbærere iblandt dem.

Må Herren finne oss alle tro. Karwi, Banda distr. U. P. India 24. august 1933. Med hjertelig hilsen Rachel Edwardsen.

Vekkelsen i Nord-Kina.

Vekkelsen fortsetter i det nordlige Kina. En frøken Logan tilhørende de amerikanske presbyterianere sier: «Hvilke undere Gud har gjort her! Ikke alene er hedninger blitt grepet og vundne for

Herren, men iblandt de kristne er der en underlig bevegelse. Sykepleiersker, bibelkvinner, studenter, ledere i menighetsarbeidet — alle er de kommet frem til forbønn. I hele nabolaget synges evangeliske sange.»

I Pepin blev politisjefen omvendt. Han bekjente at han hadde rovet og kommet i besiddelse av sitt hjem ved urettferdighet. Hele familien kom i syndenød og blev frelst.

Misjonær Leynse sier at han aldri har sett de kristne i sådan nød for sjele. Det er ikke usedvanlig å se en forsamling på 1500 knele i bønn. Innfødte arbeidere har fått en forunderlig kraft og et lys i Skriften som er merkelig. Vi takker Gud for disse nyheter.

I Pingtu, Kina, forteller en misjonær, har der vært vekkelser. Mellem to og tre tusen er blitt omvendte. Over et tusen av disse er blitt døpt.

Et sted hvor de hadde teltmøter, kom bud at en røvergilde var på vei dit og vilde ta tellet. Istedetfor å flykte, gav de sig til å be over henderne måtte bli frelst. Røverhøvdingen blev slått med blindhet og hans ansikt hovnet opp. Han forstod at det var Gud som hadde rørt ved ham, ti i sin ungdom hadde han hørt Guds ord. Han kom til tellet og bekjente sine synder, og blev frelst. Straks efter fikk han sitt syn tilbake. Nu bereder han sig for å gå ut for å preke evangeliet. — «Vår store Gud gjør store undere.»

At denne vekkelse er ekte kan merkes derav at kristne menigheter er blitt fornyet, penger erhvervet ved urettferdighet tilbakebetales; synder bekjennes, Herrens tiende betales inn; syke helbredes, hundreder roper, om nåde og blir frelste. — Djevelen er også virksom, men der er seier og stor glede blandt folket, skriver C. T. Dyrnes i «Evangel.»

En ny bibeloversettelse.

Det britiske bibelselskap har nylig utgitt hele Bibelen på Hausa-folkets språk. Dette folk er borsatt innen et veldig område i vestre Afrika. Fra Lagos i vest til Sahara-ørkenen. Deres språk ansees for å være det mest talte i Vest-Afrika.

Siginernes antall.

Efter hvad Gipsy Smith meddeler skal siginernes antall gå opp i 3 millioner. Stort sett er de utenfor all evangelisk påvirkning. På noen få steder, så som i Bulgaria har man dog begynt evangelisk virksomhet blandt dem.

— Synd er knyttnevns slag i ansiktet på Gud. J. Parker.

HVEM HAR BRUDEN?

AV J. A. JOHANNESSEN

Forkynnelsen i vår tid er sterkt preget av forventningen om Jesu gjenkomst og det lyder ofte: «Brudgommen kommer snart for å hente sin brud. Det er herlig å leve i forventningen om Jesu tilkommelse, vel å merke, når det er en virkelighet som har livsverdier, der løser sjel og ånd fra kjødets jordbundne selvliv: Når Jesus kommer, henter han sin brud og fører henne inn i høitidsalen og der skal så bryllupsfesten feires.

Men der føres undertiden også ubibelsk tale, og der er stor forvirring og megen uklarhet i mange åndelige spørsmål, ikke minst i spørsmålet om Jesu tilkommelse og brudens bortrykkelse.

I denne artikkel skal der ikke tales om Jesu tilkommelse, men vi vil bare fremføre noen tanker til belysning av spørsmålet: Hvem er bruden? Vi vil i dette som i alle andre åndelige spørsmål la skriften tale, for den er vår eneste norm både i liv og lære.

I første Moseboks annet kapittel leser vi: «Da dannede Gud Herren mennesket av støv av jorden og blåste livets ånde i hans nese; og mennesket blev til en levende sjel.» Det blev en organisme som bestod av legem, sjel og

ånd. Dette menneske var et fullkomment vesen. Det var i besiddelse av Guds visdom; det eksisterende og vandret i Guds umiddelbare nærhet, og i vesens enhet var det ett med Gud.

I samme kapitel leser vi videre, at Gud Herren dannet alle markens dyr og alle himmelens fugle, og han ledede dem til mennesket for å se hvad han vilde kalle ethvert. Så gav mennesket alt kveget og himmelens fugle og alle markens dyr navne; men for mennesket fant han ingen medhjelp som var hans like. Da lot Gud Herren er dyp søvn falle på mennesket og han tok et av hans ribben — og bygget derav en kvinne og ledet henne til mennesket. Da sa mennesket: Denne er endelig ben av mine ben og kjøtt av mitt kjøtt; denne skal kalles minnne, — og de to skal være ett kjød. Der blev mann og hustru forenet til ett.

I det neste kapittel leser vi om det skjebnesvangre øieblikk da kvinnen lot sig dåre av slangen. Den dag skjedd der et brudd mellom skapningen og skaperen. Nu var der igen skapning mer som passet for Gud. Mennesket var skilt fra Gud, og innen mennesket kunde komme tilbake til

Gud, måtte Guds side åpnes. Igjennem et menneske iførte Gud sig kjød og blod. Gud blev menneske! I dødens dype søvn blev Jesu side åpnet, og igjennem Jesu blodige vunder og hans åpne side går veien tilbake til fullkommen forening, og til ett med Gud.

Langfredag blev Jesu side åpnet. Han kalles Lammet; det er Gud selv personifisert i kjød. Påskedags morgen står der en brudgom: ren, forklart, helliggjort. Denne brudgom ønsker å få en brud som han vil føre inn i bryllupsalen, hvor brylluppet, som er beseglingen på den fullkomne forening, skal feires. Derfor istandsetter han sine tjenere og sender dem ut for å innbyde alle nasjoner til bryllupsfest.

Et av de skjønneste bilder på dette har vi i første Mos. kapt. 24. Der fortelles om en tjener som blir sendt ut for å finne en brud til sin herres sønn. Elieser er en tro tjener, den eldste og den ypperste og Abraham har satt ham til å forestå hele sitt hus. Hans troskap er prøvet gjennem mange år, men nu, da den største og vesentligste opgave skal betros ham må han under troskapsed ved Herren, himmelens Guds og jordens (Forts. 4. side.)

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.
Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomite. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. — Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: Misjons-Røsten, Sarpsborg.
Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skje til ovenstående adresse.

rat og beretning vil komme i neste nr.

Hilsen fra misjons-teltet «Labor».

Vi er tre brødre i Herren som har satt oss i spissen for dette telt, og som vil forkynde hans pris som har fort oss fra mørket til sitt underfulle lys. Jesus har sagt: Arbeid mens det er dag. Nat-ten kommer da ingen kan arbeide. Det er om å gjøre å vær våken og vente og skue mot øst om man snart skal få se Morgenstjernen i sin fulle glans tre frem. Jesus sa også: «Høsten er stor og arbeiderne få. Bed derfor Høstens Herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst.» Og dette kjente vi oss dragne til da vi begynte møtene i dette telt og ønsket at teltet måtte bli til Guds ære og hans barns oppbyggelse.

Det er mange på møtene. Teltet rummer tre hundre. Det blir forlitte mange ganger, men de benytter plassen utenfor så de får høre. Vi venter vekkelse. Det ligger likesom i luften.

Vi har brødrene O. Kjellås og O. Hushovd iblandt oss. Hushovd taler, synger og spiller godt og Kjellås har fått god inngang i ordet, så folket blir grepet og får opplatte øren for hvad det tales til. Men mandag var jeg med brødrene ut til Rora i Eidanger, onsdag til Skien, torsdag til Porsgrunn. Det samles mange folk. Pris skje Gud! Nu skal Kjellås ta en tur rundt til vennene på forskjellige plasser. Vi må kanskje innstille teltvirksomheten for i år og leie et lokale for vinteren til møtene, for å holde alt vedlike om Herren dryger. Vi har utgifter på teltet som ikke er godt å få inn. Hvis det er noen som kunde hjelpe oss med en liten gave, så er vi taknemlige, og vi vil underrette bladet om det som kommer inn. Hvis det er noen brødre som skulde kjenne sig draget hit til oss i løpet av vinteren eller iføst, så kan de skrive til undertegnede. For tiden er det ikke godt da vi har noen brødre hos oss som kommer til å være her hvis midlene strekker til for oss. Må Gud velvise oss med alle ting for sitt navn skyld.

Sister Rilda Bergquist

som i ca. 20 år har arbeidet sammen med avdøde br. Joseph Israel, har som før nevnt opasgt sin plass ved hjemmet for roerdrelose barn i Madras. Hun har optatt arbeidet i Poonamallie, India. Hun optok arbeidet i begynnelsen av dette år og har bygget en skole i en landsby hvor evangeliet ikke før har nådd hen. To lærere og evangelister virker der. Venner i England, Norge og Danmark støtter henne med hvad de kan. Hennes adresse er: «Trigon» Cantonment, Poonamallee, Near Madras, India.

Rettelser.

I br. Thorstensens artikkel i forrige nr. «Tregslens vanne» er det blitt en beklagelig feil, idet et lite avsnitt er falt ut. Der står: Ja, som fisken får vi erfare, at tregslens vanne løfter oss på den ensomme klippe Patmos o. s. v.» Det skal være: Ja, som fisken får vi erfare, at tregslens vanne løfter oss på «hoidene» og fører oss så nær himmelen som vi kanskje aldri har vært før. Ap. Johannes er et levende vidnesbyrd herom, de han sitter på den ensomme klippe Patmos o. s. v.» I br. O. Karlsons stykke står det: Brødr. Sørensen og A. Johansen er de «eldste i forsamlingen o. s. v. Det skal stå: Brødrene Simensen og A. Johansen o. s. v.

Den norsk Congomisjon

holdt sitt årsmøte i Knoffsgt., Drammen søndag 24. september. Det viser sig å være en stigende interesse for misjonen, idet møtene tildels var overfylt. Det var et velsignedt samvær. Nærmere refe-

Hilsen en ringe broder
Anders Halvorsen,
adr. Bele p. o. pr. Skien.

Troens begynner og fullender.

I disse trykkende og vanskelige tider hvori vi lever, har vi kun ett å gjøre: Å se hen til Jesus! «Mennesker forsmekter av frykt og forventning om de ting som kommer over jorderike.» (Luk. 21, 26), men Jesus sier: «Se til, la eder ikke forskrekke!» (Matt. 24, 6).

Er din tro svak? Se hen til Jesus. Er ditt hjerte bedrøvet? Se hen til ham. Er alle veie lukket for dig? Se alltid hen til ham. Har du det likesom folkene der engstes i fortvilelse? (Luk. 21, 25). Se igjen hen til Jesus. Han er veien ut av det alt sammen.

I Pauli brev til Titus kap. 2, 12 —13 leser vi at vi skal leve gudfryktig i den nærværende verden, «forventende det salige håp og den store Guds og vår Frelsers Jesu Kristi herlighets åpenba-

ring», og vi forstår at dette fører oss et skritt videre: ti han kommer snart! I brevet til Romerne står der: «Natten er fremrykket, og dagen er kommet nær.» Den strålende morgenstjerne som omtales i det siste kapitel i Johan-

nes Apenbaring, er ved å lyse frem over de østlige høie. Han vil snart komme. Er vi da rede til å møte ham?
«Hver den som har dette håp til ham, renser sig selv likesom han er ren.» (1. Joh. 3, 3.)

30-års jubileum i Drammen.

Forsamlingen i Knoffs gt. 6, Drammen kan i oktober måned se tilbake på 30 års virke, og vi er i den anledning tilstillet nedenstående:

Flere av vennene som var med på den ringe begynnelse er ved Guds nåde også med idag, men mange kjære venner er hensovet og venter på den store samling, som snart forestår.

Mangt har det vært å gjennemgå, men også uendelig store ting har vi sett av Herren i de forløpne år, og vi utbryter med Paulus: «Så har vi da fått hjelp fra Herren og står til denne t. and.»

Av de predikende brødre som Gud brukte til å føre oss ut i fr̄heten er br. Jensen-Maar gått hjem til Gud, mens br. B. A. Nordquelle fremdeles forkytter forl̄sningens budskap.

I den første tid samledes vi i Toldbodgt. 51, nu i Knoffs gt. 6, som blev innkjopt til forsamlings-lokale. Dette er siden utvidet to ganger. Sist i 1926 og har nu ca. 350 sitteplasser.

Gjennem de år der er gått er

der fra forsamlingen utgått misjonærer til Kina, India, Afrika og Finnmarken.

Gud skal ha inderlig takk for sin underbare forelse med oss. Vi hadde tenkt å hatt stevne tidligere i år, men fant at det var passende å henlegge det til høsten som et jubileumstevne.

Vi innbyr derfor til stevne lørdag 28. og søndag 29. oktober. Velkomstmøte lørdag kl. 7.30 i Knoffs gt. 6. Søndag blir møtene avholdt i Frimurcrløsen (like ved Drammers park). Møter kl. 10.30 og 5.

Søndag arrangeres fellesmiddag til en pris av kr. 1.75.

Venner som måtte ønske å delta i stevnet, bes for innkvartering og middagens del melde dette til Ditlef Christoffersen, Olav Kyrres gt. 10, innen 23. oktober.

Velkommen i Jesu navn.

På forsamlingens vegne
P. Spæren, C. A. Nielsen,
Otto B. Grønneberg,
D. Christoffersen.

Stevne

avholdes i Knoffs gt. 6, Drammen, 28. og 29. oktober. Velkomstmøte lørdag kl. 7.30 i Knoffs gt. 6. Søndag møter i Frimurcrløsen (like ved Drammers park) kl. 10 og kl. 5. Søndag arrangeres fellesmiddag. Pris kr. 1.75.

Venner der vil delta med oss i stevnet er hjertelig velkomne. For innkvartering og for middagens del bes man melde sig til Ditlef Christoffersen, Olav Kyrres gt. 10, innen 23. oktober.

Velkommen i Jesu navn. På forsamlingens vegne
Otto B. Grønneberg, P. Spæren, O. A. Nilsen, D. Christoffersen.

Jesus—>. De vender folks oppmerksomhet bort fra sig og til Jesus. Han skal vokse. Selv er de kun svake redskaper, som Livets hodving virker gjennom.

Ap. gj. 14, 8 flg.: Barnabas og Paulus er i Lystra. Der er også en mann som er lam i fottene fra sin fødsel av. Paulus bruker samme fremgangsmaate som Peter og det samme skje også her: Den lamme står op og springer omkring. Da blev det «ståhei» i Lystra. Folket mener de er guder i menneskeskikkelser. En prest ved et avgudstempel kommer med okser og kranser for å ofre —. Da Paulus og Barnabas får høre det, river de sine klær i sorg, styrter ut til menneskehopen og roper: «I menn, hvad er det I gjør? Og så vi er mennesker under samme kår som I, og vi forkynder eders evangeliet —.»

Hvad bryr disse Herrens apostler sig om menneskeær? Folket sier de er guder. Paulus lar dem ikke være i den tro. Han setter sig og Barnabas n e d i folkets oine, ved å si dem sannheten om sig selv. Og så forsøker han å fort'le hvem som er stor og hvem som skal ha æren — den levende Gud. Han skal vokse —!

— Vår tid trenger menn og kvinner med Johannes-mottoet over sine liv. Satan søker gjennom sine å forherlige sitt. Vi som av nåde er Guds barn er kalte til å forherlige ham på jord. Søke å gjøre ham stor for slekten. Gud hjelpe oss til å selv alltid være ringe og lik Johannes avta i egen storhet. Da vokser han som for evig er stor.

Knut A. Høyer.

Han skal vokse.

«Han skal vokse, jeg skal avta.» Joh. 3, 30.

Dette var Johannes' vidnesbyrd om Jesus og om sig selv. Jesus skulde bli større og han selv skulde bli mindre. — I lang tid hadde han vært det store midtpunkt der ute i ørkenen langs Jordans breder. Skarer strømnet til for å høre denne profetstret i Israel og for å bekjenne sine synder og bli døpt. Men profeten benytter ikke anledningen til egen ros eller egen ophøielse. Der var sjangne nok til det, og mere til. Johannes blir tross folkeynderster og fremgangen den enkle, fattige og ydmyge evangelieforkyner. Han forsøker straks Jesus trådte frem, å vise folk hen til ham. Han gir ham det skjønneste vidnesbyrd som noe menneske har gitt ham: «Se der Guds lam som bærer verdens synd!» Og de som hører, lytter til — så begynner de å følge efter Jesus. Først noen få, siden flere. Profeten vet hvad det betyr at han således peker på Jesus. Han får sine egne disipler til å forlate sig. Han vet at de vil komme til å følge Jesus herefter. Og det er det han ønsker. Jesus skulde bli større og større og han selv mindre og mindre. Han gleder sig da han får høre av noen av sine disipler en dag: «Han hvem du har gitt vidnesbyrd, se han døper, og alle kommer til ham!» Da er det at profeten sier: — min glede er nu blitt fullkommen. —

men ett var hans brennende ønske: Å gjøre Jesus stor for folket.

II.

Når vi leser apostlernes gjerninger, om Herrens sendebud i den første kristetid, tinner vi disse besjelet av den samme ydmyge Johannes-ånd. Deres trang og ønske var også å gjøre Jesus stor for folket. De var fylt av den ånd om hvilken Jesus sa: «Han skal herliggjøre mig!» Derfor gikk deres liv og vidnesbyrd og lære ut på dette: Jesus skal vokse! Hans rike skal utbredes! For dette kjempet, led, ofret og dode de. Lik Johannes doperen hadde også disse — de rikeste tilfeller til på folkegunstens arme å selv la sig heve i stolt triumf. Men de var for meget fylt av den Hellige Ånd til å la sitt eget bli fremhevet — på Jesuavnets bekostning. I korthet to tilfeller som så klart viser deres stilling i denne sak. Ap. gj. 3: En vanfør tigger ber Peter og Johannes om en gave. Peter sier at de ikke har hverken sølv eller gull. Men istedet gir han den vanføre mannen helbredelse i Jesu navn. For første gang i sitt liv står denne mann på sine fletter — han springer om og lover Gud. Så stimler folk sammen. Overalt hvor Gud virker kommer folk sammen for å se og høre. De stirrer på Peter og Johannes. Peter forstår deres tanker. Derfor sier han: «Israeltiske menn! Hvorfor undrer I eder over dette? Eller hvorfor stirrer I på oss som vi av vår egen kraft eller gudsfrykt hadde gjort at han går omkring? Abrahams og Isaks og Jakobs Gud, våre fedres Gud har herliggjort sin tjener

Den riktige retning.

Guds rike i Jesu kjærlighet er uendelig og uutømmelig. Hvem kan måle det? Men alt som vi fyller inntil hele Guds fylde, skal vi erfare sammen med alle de helige både dybden og hoiden, lengden og bredden og kjenne Kristi kjærlighet som overgår all erkjennelse. Men hvorledes når vi til dette kjennskap?

Uten noen blir født på ny, kan han ikke se Guds rike, sier Jesus. Det ord «på ny» kan også oversettes «ovenfra». Hermed er grunnretningen i Guds barnets liv angitt. Ovenfra skal vi fødes av Ånden; ovenfra skal vi drives av Ånden; ovenfra skal vi opplyses av Ånden; ovenfra skal vi salves, styrkes og dyktiggjøres til tjeneste av Ånden.

Sok ikke Andens fylde inne i dig selv; sok den ikke ute blandt andre. Men boi dig helt ned for

Gud og løft så i tro ditt hjerte helt op til Gud.
Sannelig! Dersom da I som er onde vet å gi eders barn gode gaver, hvor meget mere skal da Faderen fra himlen gi den Hellig And til dem som ber ham!
Fader, jeg tror dig! Fader, jeg ber dig! Fader, gi mig den full oppfyllelse av ditt løfte!

Sammenlign Salomos tempel med templet i den nye pakt — menigheten — hvor Kristus er hode. Da Salomo tempel var ferdig falt Guds lid og når det nye tempel var ferdig efter Guds plan falt Guds lid over hungre sjeler, både i Jerusalem (jøder) og Saramia (hedninger) med flere steder. Det er en dåp i vann og det er en dåp i And. Som Gud døpte i Jerusalem og Samaria da Anden falt første gang på den nye paktens grunn, slik døpes også idag de hungre og ventende sjeler.

Så vil jeg gi en reisebeskrivelse fra mai til september. Den 6. mai tok jeg en tripp til Bodo. Broder baker Hundstad fikk fatt i en bil og vi kjørte 6 kilometer ut på landet til hans sletninge. Der hadde vi møte der samme aften. Mange folk og et meget godt møte. Alle var vel tilfredse og ønsket jeg snart skulde komme igjen. Den 10. mai drog jeg til Barkestad og Finvåg. I Finvåg hadde jeg 4 møter, 3 i privathus og et i ungdomslokalet. På Barkestad hadde jeg bare et møte. Den 16. mai tok jeg til Sund i Bø — Malnes. Der hadde jeg to møter. Den 18 mai bar det til Mekland og der hadde jeg 3 møter. Den 20. mai til Næsse og hadde der 3 møter. Den 22. mai igjen til Sund i Bø og hadde 3 møter. Mai 25 til Røsnen i Bø, 3 møter. 28. mai til Løkken i Bø. Hadde der 2 meget velsignede møter iblandt baptistene. Br. Kristian Rosnes var med mig der. Den 30. mai bar det til Tromsø. Den 31. til Rosfjord og den 2. juni til Tromsø og videre til Honningsvåg. Hadde der 2 velsignede møter. Bodde hos Larsens. Et frendens hjem. 8. juni til Skarsvåg, hvor jeg hadde 7 møter som var meget velsignet og godt besøkt. Bodde der hos fiskerhandler Pedersen. En meget elskelig familie og forøvrig en av Gud meget velsignet venneflokk. Den 18. juni til Honningsvåg og en liten tur til Sorvåg. Hadde der intet møte, men jeg gikk fra hus til hus og talte med folket om deres sjelses frelse. Traff på noen som satt ved veikanten og begynte å tale med dem.

Johannes var den største profet som er født av kvinner, men den minste i Guds rike er større enn Johannes. Det er Gud som gjør folk store. Gud sa til Josva: «På denne dag vil jeg gjøre dig stor for alt folks gine og som jeg var med Moses vil jeg være med dig.» Josva blev stor fordi Gud gjorde ham stor, likedan kong Salomo og Jonas likeså. Men alle var de intet uten Gud. Jesus var den største av dem alle og av ham hadde de andre all sin storhet. Uten ham kunde de ingenting gjøre.

Drammen.

«Misjons-Røsten!»
Jeg har mottatt kr. 20 fra misjonsvenner i Svelvik til ovennævnte «Bethel», Breivikbotn. Ovnen er nu kjøpt og avsendt til glede for våre venner på «Bethel».

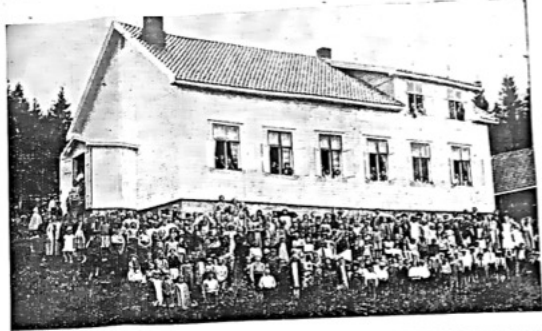
Søster Stien skrev til mig at nu begynte det å bli surt og kaldt så de fikk vel sette inn den gamle ovn igjen — men nu blir «fru Tommas» opmuntret — og vi hilser henne med 1. Kron. 28, 11—13.

Hilsen
Bertha Hansen.

10 årsjubileum på Lierstranden.

Vi var innbudt til Lierstranden på tirsdag for virksomheten der og reiste dit i br. Søgårds store bil.

Det var mange venner samlet. Møtene i Knoffsgt. var innst. og vennene derfra deltok i festen. Br. Hogstad ønsket oss alle velkommen i Jesu navn og syntes det var så godt at være samlet efter 10 års forløp. Han redegjorde for forsamlingens vekst i disse år. De første møter var i Knoffsgt., så husmøter og derefter kjøpte

Forsamlingslokalet «Klippen».

Vi bringer her billedet av forsamlingshuset «Klippen» som nylig er reist på Solumstrand. — Fotografiet er tatt under et søndagskolestevne forleden.

Som man ser er det et prektig metelokale som vennene her har latt bygge og vi ønsker Guds rike velsignelse over det.

vennene dette lokale. De så lyst på stillingen ved begynnelsen og tenkte at det skulde bli greier. Her skulde sjele frelises og mange evangelister komme og delta o.s.v. Ingen tenkte på at arvefienden også vilde gjøre sig gjeldende. Han forsøkte snart å ødelegge, men pris skjæ Gud, Herren forlot oss ikke tross stormene.

Efter en bonnestund talte br. Thv. Johansen fra Nehemias 4. Han serverte et festmåltid som jeg ønsket mange flere skulde hørt. Fra skriften ser vi at Herren kraftig støttet dem som stoler på ham. Gud så ikke på å venne bare hadde 7 kroner å begynne med for 10 år siden til lokale. Nei, Gud skjæ lov, de hadde mere i den himmelske bank. Gud så Nehemias i hans nød og horte hans bønn. Gud talte til ham. Det er nødvendig også i vår tid å våkne op. Mange har nedlagt «mure-skjens», men det er også noen som må arbeide og dem velsigner Gud. De vil bli ferdig. Det blev hånende sagt om Nehemias bygging, at springer en rev over muren faller den ned, men Gud lot det lykkes. Det er mange falske jøder og arabere som hindrer bygverket også idag, men Gud vil la det lykkes. Derefter innbød han at alle skulde komme til Jesus.

Efter bevertningen leste br. Abner fra 2. kor. 5 og øste ut av den kilde han selv er fylt av. Han stemte i og hele forsamlingen sang med: «Jeg er frelst, ja, herlig frelst.» Hvilken jubel. Så gikk det slag i slag med vidnesbyrdene. Br. Skoglund og Ditlef Christoffersen, vidnet om å bygge på muren. Br. Gronvold takket Gud for at han hadde fått være med de siste 7 år i forsamlingen. Br. Søgård sang: «Nu har fuglen funnet redet» o. s. v. Derefter leste han Ordspr. 18, 10 og opmuntret vennene til å fortsette. Str. Aase Gabrielsen vidnet herlig om sin frelse. En br. vidnet om at Gud frelste ham fra tobaksrøking. Hans hustru sa ofte til ham at han ødela hennes gardiner og bad ham gå ut i skjølet å røke. Men så tok Gud bort tobaksavguden fra ham og han forstod ikke at frelste mennesker kunde bruke slikt. Be Gud ta bort tobaksavguden fra dig. En bror kom med et budskap i tungen. En setning lød slik: «Nu er den velbehagelige tid, kom til Jesus nu. Det er nåde over nåde. Denne herlige nådetid vil snart være forbi.» Br. Harald Olausen priste Herren for at han blev frelst 16 år gammel og det hadde holdt. Str. Anna Søgård sang: «Han er Kristus. Sønn av Gud som i evighet lever. Pris skjæ Gud

også jeg skal leve ved ham i all evighet.» Også jeg flettet inn mitt vidnesbyrd i det jeg leste: «Han er klippen. Fullkommen er hans gjerning o. s. v. Dvelt litt ved hvad Jesus sa om dem som bygger på sand og dem som bygger på «Klippen». Vennene hadde bygget sitt hus på klippen og derfor stod det.

Ved avslutningen av møtet var det en ung mann som overgav sig til Jesus og søkte frelse for sin sjel. Gud velsigne ham. Det siste søkense sa til oss var: «Kom snart igjen! Skulde Jesus komme, så treffes vi hos ham. Det er meget bedre. På hjemveien sang vi: «Så ønsket Gud verden at han gav oss sin egen sønn o. s. v. Hal-leluja!

Broderhilsen med Salm. 25, 14.
Herm. Zeller.

Misjonsbeløp.

Til dem som virker blandt hedningene på misjonsmarken — Den frie misjonsvirksomhet — av en som ikke ønsker sitt navn offentliggjort kr. 10.00.

Til Finnmark (Nord-Norge) Ringen, Fredrikstad kr. 25.00.

Hjertelig takk til bidragsynderne.
Broderhilsen
G. Iversen.

„Jeg vill“
(Matt. 8, 1—13).

To mektige «Jeg vill» lyder idag.

Ikke det vaklende menneskelige «Jeg vill», hvor man nok vil den ene dag, men allerede neste dag har tapt lysten og motet til å holde fast ved beslutningen.

Heller ikke det svake menneskelige «Jeg vill», hvor man ganske visst holder fast ved, at man vil, men ikke kan det, man vil; og så blir det allikevel ikke til noe.

Og heller ikke det sterke menneskelige «Jeg vill», hvor den sjelkelige selvsikkerhet settes inn på å ville, og den kjødelige legemskraft settes inn på å føre det igjennem — og så vil manskje andre si eller tenke: «Blott disse mennesker dog ikke var så sterke i å ville og i å gjennomføre, hvad de vil!» — for det var ikke Guds vilje, det, de var så ivrige for.

Men her er det ham, der kommer for å gjøre Guds vilje, som sier: «Jeg vill!» — Ham er det, verdene trenger til den dag idag: Jesus, Guds enbårne sønn. Denne stakkels verden som omtumles av menneskelige viljer. Denne verden der er på glid ned ad et skråplan, fordi den ene vil ett, den annen et annet; eller man vil ett

Høststevne

avholdes i Ebenezer Askim, søndag den 8. oktober. Alle Guds barn er hjertelig velkommen.

For vennene
Thv. Johansen.

idag, noe annet i morgen; og man vil som oftest det man selv har fordel av, men ikke hvad der tjener til alles gagn.

Men Guds vilje er noe helt annet: alle sjelens vil i tid og evighet. Dette var det Jesus kom for å føre igjennem da han sa: «Se, jeg er kommet for å gjøre, o Gud din vilje!» (Hebr. 10, 7).

Og han som sier: «Jeg vill» er også den der formår. Vi behøver ikke å si som den spedalske: «Herre, om du vil!» Vi vet at han vil. Men vi behøver heller ikke å si som den far der gikk i forbønn for sin sønn: «Om du formår noget!» Mark. 9, 22. Vi vet, at han formår. Som all guddomskraften var virksom igjennem ham da han ferdedes på jorden, således er nu all guddomsmakten overgitt til ham så han kan ta sig av hver enkelt sjel, der betror sig til ham, ja og hele den fallne verden om den vil overgi sig til ham.

Når han sier: «Jeg vill», kan vi trykt stole på at han forer saken igjennem. — Nepe hadde han sagt til den spedalske: «Jeg vill» for han føide til: «Bli ren!» Og straks blev den syke stakkel rensset fra sin spedalskhet. Til høvedsmannen der kom og bad for sin gutt, som lå syk derhjemme, sa Jesus: «Jeg vil komme og helbrede ham.» Og da hovedsmannen igjen bad: «Si det blott med et ord, så blir min gutt helbredet!» lød svaret: «Gå bort, dig skjæ som du tror!» og gutten blev helbredet i den samme time.

Jesus som kom for å frelse syndere, førte det igjennem ved å bære synden opp på korsot og sone den med sitt blod. Og dette tilborte frelsesverk står ved makt den dag idag, så at alle som ved tro kommer i forbindelse med det, finner frelse fra alt hvad de trenger til å frelses fra. Ja, hver eneste sak man betror til sin Frelser, tar han sig av og forer igjennem på sin egen måte og til sin egen tid. — — —

Skal der da intet til fra vår side, for at saken kan komme i orden? — Jo! Jesus helbredet alle dem der kom til ham, men de andre horer vi ikke noe om. Han rort ved de syke, som bad ham om lægedom. Og ha hjelp hvor noen hadde tro til ham.

At han vil det står fast. Hjelpen er rede. Men vil vi, det er sporsmålet. (K. K.)

Hvem har bruden?

(Fort. fra 1. side.)

dens Gud, avlegge løfte om at han vil utføre sitt herve noigagt etter sin herres ordre.

Tjeneren dro avsted etter den anvisning han hadde fått av sin herre, og Guds engel ledet ham på den rette vei. Han hadde stor lykke på sin reise. Gud var med ham derfor kunde han også utbryste: «Lovet være Herren, min herre Abrahams Gud, som ikke har forlatt sin miskunnhet og sin trofasthet mot min herre! Herren har ført mig på veien, like til min herres frendes hus.» Han fant jomfruen som var villig til å ta imot innbydelsen. Hun lot sig ikke holde tilbake av sine nærmeste. Hun sa: Ja! «La mig fare til min herre.» Hun blev brud og drog straks avsted for å møte sin brudgom, som hun kun kjente bare etter ryktet av den gamle tjeners munn. — Blev hun skuffet?

Det var et gripende sølekk der skildres, da brud og brudgom møtes. «Isak var utgangen til å gjøre bønn på marken mot aftnen, og han oplottet sine øine og så, og se.» (Merk: «Å gjøre bønn mot aftnen.» Dansk oversettelse). Se, derborte, kom hans lengtende brud. — «Og Rebekka oplottet sine øine og så Isak.» Hun så den langtende brudgom. Deres øine møttes. Så tok hun sløret og tildekket sig. — Brudesløret, — det minner om hvad der står om Lammets brud: «Og det er henne gitt å kle sig i rent og skinnende fint lin.» Brudevinnerens gjer-

ning er endt. Han har utført sin gjerning som bestod i å finne og vinne bruden og føre henne til brudgommen. Nu fører brudgommen selv bruden inn i hjemmet. — «Rebekka blev hans hustru og han elskede henne.»

Johannes evangelium 1, 19—40 og 3, 26—30 gir oss også et klart bilde av en rettskaffen brudevinner: Det er døperen Johannes. Hans eneste opgave var å berede vei for brudgommen, samt opphøve og herliggjøre ham. Hans gjennemtrengende og utslettende ord lyder, og de gjelder ennu idag: «Se det Guds Lam, som bærer verdens synd.» Da misundens slangesang var trengt inn i blandt Johannes disiple, skulde den også sendes inn i Johannes' hjerte, men der prelet den av for han var dekket med ydmyghets, sannhets og opriktighets skjold. Hans svar lyder: «Den som har bruden, han er brudgom; men brudkommens venn, som står og hører på ham, gleder sig storlig over brudommens rest. Denne min glede er nu blitt fullkommen. Han skal vokse, jeg skal avta.» Dette svar slår all selvpølse hoielse ned. Det knuser og spredder som avner for vinden, alle deres gjerninger, der vil samle en klink om sig selv. Johannes var brudevinner og han var brudkommens venn. Hans glede var fullkommen når han så brude-skakren øke.

(Resten i neste nr.)

10-års jubileum.

Baptistmenigheten i Sarpsborg feiret lørdag 23. sept. sitt 10-års jubileum.

Baptistenes lokale «Lokale» er et rummeleg og vakker lokale. Det var disse lokale under jubileumsfesten lørdag, for anleuingen var lokale vakker pyntet med grønt og blomster. Menighetens søstre hadde i «gebursdagsgave» skjenket nye gardener som også gjorde sitt til å pynte op. Forsamlingen har en ryktig strengemusikk som i særlig grau gjorde sitt til å høine stemningen. Det var også solo-sang av frk. Andersen, Fr.stad.

Menighetens forstander, Arnesen, åpnet festen med å ønske alle hjertelig velkommen og leste derefter Salm. 122. David uttrykker her sin glede ved dem som sir: Vi vil gå til Herrens hus. I det gamle testamentet finner vi at Herrens stammer, efter en lov for Israel, ved høitidene drog til Jerusalem for å prise Herrens navn. Vi som lever i den nytestamentlige husholdning behøver ikke å dra til Jerusalem, men kan samles hvorsomhelst for å prise Jesu navnet. Forstanderen uttalte videre at hensikten med dette samvære var at Herrens navn måtte bli æret og at sjele måtte søke frelse og redning.

Man blev derefter innbudt til et festlig dekket smørbrødbord.

Efter bevertningen var det tale av skolebestyrer Øie som talte ut fra Johs. 17, 24. Skolebestyrer Øie er som bekjent en dyktig taler og på sin egen varme måte førte han forsamlingen inn på bønnens område. Hvad vi som kristne sær-

lig var i behov av var å komme i et mer indæring dønnedsamund. ved torskjelgje straf fra skuleene viste taleren veksevirkingene i bønnens verden. Var det en nødvendighet for Jesus å benytte sig av bønnens kraft, er det i ennu større grad nødvendig for oss som hans etterfølgere.

Taleren bragte også en personlig hilsen til menigheten. Han var varmt interessert for dens trivsel og hadde med glede fulgt dens arbeid op gjennom årene. Siden han for 10 år siden var med på stiftelsesfesten hadde nok tidene vært skiftende, men Herren hadde vært trofast til idag.

Forlagsbestyrer Vang, som var nevnt som den annen taler, hadde fått forfall, og kunde ikke møte.

Efterat misjonselev Andersen hadde sunget og talt blev den vel-sigelsesrike og høitidelige mindnag suttet med takk til Herren.

Søndag var det stort innrykk av motedeltagere. De fleste baptistmenigheter i Østfold med sine respektive forstandere og sang- og musikkrefter var innbudt. Da baptistenes eget lokale vilde bli for lite, hadde man sikret sig Festiviteten, hvortil dagens tre møter var henlagt.

Talere ved søndagens møter var skolebestyrer Øie, og forstanderene J. Øie, Fr.stad, Engebretsen, Halden, Olsen, Tistedal, Klausen, Moss og Arnesen, Sarpsborg m. fl. Mellom talerne blev veksllet med musikk og sang, både felles og solo.

A. L.

— Godgjørenhet er det beste middel mot tvil. Peabody.

Sladder. Den kommer fra østen og vesten, går saktelig om blandt folk; men særer bestandig næsten med tilhyllt, giftig dolk. Den vandrer på listige føtter, går stille ad døren inn, i ondskap den har sine rotter, og nærer av hatefullt sinn. Sett ikke ondtd mellom venner! Du angret det sikkert en gang. Med samme mål som du måler skal selv du måles en gang.

Auksjonen.

I et Blåkroneblad stod engang følgende: På forfengelighets marked var der auksjonen. Der var stor larm i den brokete menneskemasse. Man trengte på å by ved den store auksjon. Jeg var med i mengden.

Auksjonarius ropte op: — Her har vi skjønnhet! Kan vi få bud? Hvem gir første bud? Man for meglioss som varen, unge og gamle, gifte og ugifte av begge kjønn bød over hverandre og drev prisen op for mig så jeg måtte gi tapt.

Så ropte han op: Rikdom — kan vi få bud på den? Hvem byr? «Jeg byr min ære» ropte en. «Jeg et liv i hårdt arbeid» skrek hans nab. «Jeg min helbred! Min søvn! Min samvittighet! Mitt gode navn og rykte!» Ja, en «ropte: «Jeg byr min sjel.»

Der led en underlighet av bud for å sikre sig rikdom. Jeg blev aldeles er i hodet av larmen og fikk heller ikke (nu sier jeg — Gud skjel lov —) tilslaget på rikdom, skjønt jeg til min skam må bekjenne at jeg også bud meget, akk meget. Auksjonarius hadde fått mig på gli, ut på glatis, og det hadde nær gått galt.

Derefter ropte auksjonarius op en megde saker som: Kunnskap, ære, fornøelse, titler, ordener, gode stillinger, menneskegunst og adskillig annet. Jeg bød på adskillig, men det gikk alt til så uheldig hoiere priser.

Da auksjonen var forbi trådte en frem til auksjonarius' plass og tilbød mengden en hel del dagavger og et evigt liv uten betaling, blott man vilde ha det. Han tilbød tilgivelse, fred, rohet, avholdenhet, rene hjerter, frelse hos Gud, tålmodighet, fast overbevisning og meget annet. Men neppe hadde han lukket sin munn før mengden hånlo av ham og ropte titl ham i munnen på hverandre om at han vilde forsvinne med sitt juks.

Så lyder den gamle skildring — men hvordan er det, er denne auksjon blitt holdt? Har du vært med og bydd på auksjonen? Og hvad mon det var for noen som bød på disse forfengelige ting og derefter ringeaktet «Guds nådegave som er et evigt liv i Kristus Jesus vår Herre».

Innsendt ved G. —

Sangboken «Evangelietoner»

fåes kjøpt hos følgende: Drammen: H. Hermansen, Asveien 14. Oslo: Borghild Blegeberg, «Evangelisthuset», Osterhaugsgt. 1 og Fredshilens eksp. Sarpsborg: «Misjons-Rosten» ekspedisjon. Boken koster bare 50 øre pluss porto 14 øre. I partier innrømmes provisjon,

DE YNGRES SPALTE

VERDENES MEST UTBRUDETE BOK

«Og Guds ord hadde fremgangs». Ap. 21, 9, 7.

Hvor mangfoldig gauger Jesu fiender har forsøkt ad alle veier å hindre Bibelen's utbredelse.

De forsøkte fra begynnelsen av å stanse både dem som skrev og dem som forkynte Guds ord. Ja truet med å kaste dem i fengsel. Men endog under sitt fængselsophold kunde Paulus skrive til sine venner og si: «Kom Jesus Kristus ihu... Han for hvis skyld jeg lider ondtd like til dette å være bunden som en ugrjningsbiller: men Guds ord er ikke bundet.» 2. Tim. 2, 8—9.

Paulus kunde de blinde, og han fikk de lov til å blinde for en stund; men Guds ord kunde ingen makt blinde for. Guds ord kan ingen makt blinde for idag, halleluja.

Det romersk-katolske presteskap har ned gjennom tidene forsøkt på mange måter å blinde og bestaglegge Guds ord; men det lykkes heller ikke for dem å besegle bokenes bok.

Jeg leste forleden om en romersk-katolsk kvinne som var kommet i besittelse av en Bibel. En katolsk prest blev underrettet om dette, og han sokte henne op for å få denne Bibel fra henne, men det var ikke så lett da hun elsket sin Bibel.

Han tilbød henne da fem dollars for Bibelen, men hun vilde ikke selge den. Han bød henne så ti, femten og til slutt

tyve dollars. Den gode kvinne bestemte sig da til å selge sin Bibel for tyve dollars. Pengene blev betalt og boken blev ham overrakt, og presten forlot henne med triumferende.

Men ikke lenge efter drog også kvinnen avsted, hun reiste nemlig til byen, og der kjøpte hun for de tyve dollars fem og tyve nye bibles. En av disse bibles holdt hun for sig selv og resten delte hun ut til sine naboer.

Nel, å forsøke å blinde Guds ord, er like håpløst som å tenke sig å blinde lyset. Når man tror å ha nådd sitt mål så står man fjernere fra målet enn noenstans for.

EN MORS UNDERVISNING

Det fortelles om fru Doddridge, at mens sønnen Filipp var en liten gutt, pleide hun å lære ham skriftsteder fra bibelen når de satt og varmet sig ved ovnen, hvorpå det var billeder hentet fra bibelen. Filipp glemt aldri denne undervisning, og multens var det den, ne undervisning, som senere i livet blev ham til så stor velsignelse. I ung er de barn og går kanskje på søndagsskolen, men husk at det du lærer der vil bli dig til stor nytte for ditt fremtidige kall. Ofte feler du kanskje lyst til å gå på ski om søndagene om vinteren og se på fotballkamp om sommeren og la søndagsskolen være, men forsømmer du dig her, vil du sikkert tape på det.

«Hvad du i ungdommen nemmer, sliper, du ei i alderdommen glemmer.»

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og det er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom Ordspr. 11, 24

Kina.

F. O. SHRODER: A. Toftnes, Sofienberggt. 16, Oslo STR. DORUM og KARLSEN: Janette Bruu, Welhavenst. 10, Oslo. HELGA LUNDEBY: Jul. O. Lind, Moss. RUTH PEDERSEN og ESTER PETERSEN: Th. Wessel, Nordstrand. JENS FJELD: K. Aarom, Skid st. OLGA SCHULT: Gerda Sivveland, Rosenborggt. 1, Oslo. ALFHILD BJERVA: Thoralf Andersen, Sorligtt. 15 I, Oslo. SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand st. M. PAULSEN og IDA LORENTSEN: Misjons-Rosten, Sarpsborg. TORKILD RASMUSSEN: Jul. O. Lind, Moss. BERNHARD NILSEN: Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 18, Bergen. ASTA THUEN: Edith Olsen, Solhelmsgt. 1 a, Bergen.

Afrika.

INGRID LØKKEN: S. W. Bjertnes, Tåsenveien 36, V. Aker. HILMA HERMANNSEN: Ole Krogstad, Soll, Rørlingen. MARGIT HARALDSEN: Henrik Johansen, Levensklodsvel, Lilleaker pr. Oslo. HANSINE NESFOSSEN: Constanse Nøstdal, Solhelmsgt. 40, Bergen. MARTHA KVALVAGNES: Anna Nøstdal, Sydnesamug 6, Bergen. DEN NORSKE KONGOMISJON ALB. M. CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

Argentina.

ESTER GRØNVOLD: Joh. O. Johnsen, Slemmestad. BERGER N. JOHNSEN: H. H. Sonstebø, Otterholdt, Be-

Telemark.

Mansjuria. MARTIN KVAMME: Misjons-Rosten, Sarpsborg. India. ANNA JENSEN: Amalie Crisen, V. Porsgrund. DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestrema, veien 19, Drammen. FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken Halden. BORGHILD NORDLI: Dankert Jørgensen, Gunnar Bergs vei 36, Narvik. HANS SVENDBERG: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken Halden. ALFHILD HOLMEN: S. W. Bjertnes, Tåsenveien 36, V. Aker. HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passetbak p. o. Sands, vær. RAKEL EDVARDSEN: Hans Hansen, Brydelekken, Kongsberg. B. og GUNHILD FINSTRÖM: Anne Husås, Kviteseld, Telemark. Finnmark. OSKAR GAMST, Brevikbota. HENRIK EILERTSEN, «Betel», Storsteinnes, Balsfjord. DEMANDA EILERTSEN, Brevikbota ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv. KRISTIAN SKIPPERUD, Kistrand, Porsangerford. DORTHEA KLEM: Torå Finnerud, Danvik, Drammen.

Hjemmeværende misjonærer.

TOMINE EVENSTAD: Gartner M. Walde, Ibsensgt. 105, Bergen. India: DAGMAR ENGSTRÖM: O. Ekorntnes, Jarvelen 11, Lillesaker. PEDER EVENSTAD: Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo. CHRISTOFA BRUNDTLAND: Baneveien 35 b, Bergen.

«Glommen» trykkeri, Sarpsborg.

NUMMER 20.

De

Det forlørpe er det fjerde, Christiansens Belgisk Congo, på betydning for Den norske somhet. I årets fors der stadig m Christiansen fra befolkning mottagelighet møter i de samlet store og hans spsjonen likes og tok opho opløres i or allerede var te å bli do fikk han så anledning t dāpens gra På forso gledelige e stiansen, a av den be stasjon, og virksomh han å an retning n forelse a inngjerdi Videre somheter troende ster og landsby han 14 skjellig der imi skeligh beide, i forskje go. Br ikke d det ha gen a ikke v intere res v begja i den br. C gen mer ham sitt viri ute det de sa r e l t t sa r e l t t